

Colecția
NOUA SPIRITUALITATE
coordonată de
DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN

© Editura Școala Ardeleană
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel. 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel./fax 0364-117 246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

ISBN 978-606-8770-71-0

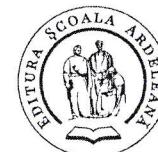
Imagine coperta I: *Pietà*, pictură de Mariana Bojan, 2005

Editor: Vasile George Dâncu
Corecțură: Ioan-Pavel Azap
Copertă și tehnoredactare: Ioachim Gherman

TEOFIL LUNG

**NEDUMERIRILE
BUNULUI-SIMȚ,**

**Prefață de
Dumitru Constantin-Dulcan**

Cluj-Napoca, 2016

deșăntat, trecând cu dezinvoltură cameleonică de la un concept la altul.

Ideile surprinse între copertile acestei cărți se doresc să fi o pledoarie pentru trezirea la realitate a omului. Ele sunt un strigăt care îndeamnă la schimbare. Iar schimbarea trebuie să vină prin „activarea” minții, a gândului și a imaginației. *Lenevia minții este boala care dezumanizează omul.* Numai cugetând putem aspira la adevăr, care adevăr este urmat de alt adevăr și tot aşa... pentru că se pare că adevăr nu există pentru că nu există lumea în care ar fi trebuit să vină. De aceea între „venire” și „plecare” omul trebuie să ştie că recompensa pentru faptele sale se va face în timpul acestei „călătorii” și nu în lumea umbrelor, de unde nimeni nu s-a întors până acum.

De aceea:

„Distrează-te tinere, cât ține tinerețea
Cum e cenușa-n gură, amară-i bătrânețea;
Trupul mumificiat nu râde niciodată,
În întunericul mormântului, sub piatră.”

Să luăm aminte la adevărurile din aceste cuvinte ajunse la noi din Egiptul antic.

CLIPĂ DE VIAȚĂ

6 dec. 2014

Dobândirea independenței a pus, pentru fiecare dintre națiunile lumii (să nu uităm însă că unele nici astăzi nu se pot bucura de acest privilegiu), problema alegerii unei zile care să fie dedicată întregii națiuni, numită chiar aşa – *ziua națională*. Deseori, alegerea datei stârnește dispute, cu argumente pro și contra: să fie o dată legată de un eveniment istoric, de o realizare măreță a națiunii, de un erou național... Si vine ziua mult așteptată de tot poporul pentru a se bucura, pentru a sărbători. Dar cum arată o asemenea zi? În majoritatea covârșitoare a cazurilor ea e marcată printr-o defilare dinaintea autorităților, și în văzul lumii (iar mijloacele moderne de comunicare facilitează acest lucru), a armelor și a dotărilor tehnice ale acestora. Astfel, fiecare dorește să demonstreze poporului, dar mai ales celorlalți, că este pregătit de luptă, că este puternic. Gestul se repetă în fiecare an pe tot mapamondul cu o fervoare demnă de o cauză mai bună. Ceea ce arată încă o dată că, atunci când toată lumea vorbește despre *pace*, în aceeași măsură se pregătește și de *război*. Război sau războaie care niciodată n-au adus ceva bun pentru oamenii de rând, adică pentru noi cei care ne câștigăm pâinea

„cu sudoarea frunții”. Însă, cu siguranță, au adus întotdeauna, și aduc în continuare, beneficii uriașe celor puțini care „le controlează” și le declanșează după programe numai de ei știute.

Îmi amintesc cum șeful unui „club”, cu pretenții de *guru*, declara că încă nu este oportun un nou război mondial *fiindcă nu ar aduce mari beneficii*. Cu alte cuvinte războiul este un business, ca toate afacerile aducătoare de profit. Minunat... Si noi care dădeam crezare expresiei „război umanitar”, aceea care definește conflictul neîncetat care se poartă de când s-a încheiat cel considerat mondial!

În contrast cu acest mod războinic de a sărbători, există, din fericire, pe această lume, și țări cu oameni normali și conducători înțelepți care de ziua națională lasă copiii și tinerii să „defileze” pe străzi, într-o feerie de jocuri și bună dispoziție, arătându-ne nouă, celor războinici, cum arată normalitatea, starea de umanitatea. Să fim convinși că tinerii aceia, odată deveniți adulții, vor avea o detașare naturală vizavi de orice conflict armat. Oamenii aceștia arată lumii că au învățat din experiența istoriei că ura, dorința de răzbunare, de anihilare a semenului etc. sunt atavisme care ar fi trebuit să rămână în preistoria omenirii. Una dintre aceste națiuni frumoase și înțelepte nu este prea departe de aici, viețuiește pe același continent frâmântat de conflicte și are un nume: Norvegia. Să-i urmăm exemplul, să ne ridicăm mintea, gândirea și mai ales faptele la înălțimea ei, arătând că nu suntem

mai puțin deștepți, mai puțin oameni, în sensul înalt al umanismului.

De ziua națională a României, am privit și eu, asemeni majoritatii românilor (mai puțin o minoritate veșnic revanșardă) defilarea forței de apărare a țării, armata, decimată crunt după evenimentele din 1989 și am constat încă o dată că:

- o parte din armată (oameni și echipamente) este angrenată în *teatrele de război* de pe alte meleaguri: Kosovo, Irak sau Afganistan. Prin urmare, armata noastră nu are nicio legătură cu apărarea țării, ea este o armată de *menținere a păcii* (ce pleonasm!), cu alte cuvinte o *armată de ocupație*;

- rolul armatei în zonele respective, conform unor informații elementare (nu e necesar să faceți mari studii de caz), este de a asigura, pentru cei care conduc operațiunile (în niciun caz pentru România), protecția exploatarilor de petrol din Irak – de opiu din Afganistan;

- România, pe lângă faptul că nu are niciun beneficiu, are mari cheltuieli cu întreținerea armatei – a tehnicii de luptă, în timp ce țara devine din ce în ce mai săracă și mai îndatorată față de marea finanță mondială;

- am văzut, ca noi toți de altfel, imaginea tristă, a unui soldat în cărucior, aşezat în mijlocul reprezentanților statului, un om Tânăr care să ne amintească de cei douăzeci și trei de morți, numai în Afganistan, și de mulțimea de mutilați din „*teatrele de război*” de aiurea, bieți nefericiți care au acceptat să plece și să-și riște viața numai și numai pentru un

beneficiu material. Toți, absolut toți, sunt nefericiții mercenari ai acestei țări, mulți dintre ei conștientizañd chiar acest fapt.

Nu știu câți dintre dumneavoastră s-au gândit cu seriozitate la bombardamentul mediatic, absolut nefericit, cu expresiile „teatru de război” și „război umanitar”. Personal le consider niște „atentate” la adresa inteligenței noastre. Cine dintre pământenii cu mintea întreagă ar putea accepta că a merge cu armata într-o țară pașnică pentru a-i acapara resursele naturale ar avea o cât de mică legătură cuumanismul? Când, cu un cinism fără margini, ne sunt prezentate imagini cu oameni civili și copii uciși cu bestialitate, femei violate etc. – toate considerate „pierderi colaterale”. Cât de naivi, să nu spun proști, ne consideră acești jandarmi ai lumii de pe toate continentele?

Teatrul de război – bufonerie jalnică cu carne de tun! *Omul, ființă organizată superior*, în raport cu celealte animale, dar, vai, mult mai autodistructivă decât acestea! Piesă funebră cu recviem, în care cioclii mărșăluiesc debusolați într-un pustiu însângerat, strivîți de călăii rânjind cu colții de fier și otravă. Decorul, fabricat de designeri și arhitecți pe măsura evenimentului, e învăluit în fumul gros mirosind a trupuri sfârtecate, din care corpii aşteaptă un ultim ospăt. Într-un colț corul bocitoarelor asistă pasiv la o piesă de teatru cu scop educativ: totul în slujba umanității, totul pentru om, totul pentru victorie! (ați mai auzit, nu-i aşa, această expresie nefericită).

Cât despre scenarist și regizor, numai „cuvinte de laudă” pentru un asemenea spectacol, pentru un asemenea triumf. Aplauzele curg din toate colțurile lumii, uneori cu mult entuziasm. În conferințele de presă, protagoniștii mândri de reușita „spectacolului” se felicită reciproc și se premiază. La întrebarea de final – ce gânduri, ce proiecte de viitor – vine și răspunsul, evident cu siguranță (aroganță) învingătorului: vor continua să creeze și să regizeze noi și noi piese, evident cu alte personaje dar cu același scop „umanitar”, numai și numai pentru asigurarea păcii și liniștii omenirii.

Când totul pare că se termină apoteotic, în „sala de conferințe” apare, ca din neant, beneficiarul „teatrului de război”: mai mult o arătare decât om, cu veșmintele zdrențuite, ponosite, murdare de mizeria din grota în care supraviețuise împotriva tuturor „bunelor” tratamente aplicate, ducând în brațe un prunc agonic, și întrebându-i, în naivitatea și buimăceala lui, cu candoare și spre uimirea celor prezenți, pe protagoniștii piesei în care jucase fără voia lui:

– Domnilor, când m-am deșteptat din nebunia în care nu știu cum am ajuns, eram singur și ocroteam cu trupul și hainele acestea zdrențuite pruncul acesta. În jur nu mai recunoșteam nimic, am crezut că visez urât, dar mai apoi am realizat că am rămas amândoi singuri pe lume, că nu mai am acoperiș deasupra capului, că nu mai am nicio sursă de existență, că, într-un cuvânt, sunt pierdut. Am venit aici ca orice ființă care vrea să viețuiască,

auzind că au venit și în grota noastră niște frați *buni la suflet și dornici* să ne salveze de la pieire.

Puțin încurcat, dar păstrând aroganța îningătorului, unul din regizori i-a răspuns:

– În loc să te bucuri că spre deosebire de toți ceilalți din jurul tău ai scăpat cu viață, acum vrei să ne ceri și pâine și adăpost... Astă înseamnă că n-ai înțeles mesajul nostru: am venit să te eliberăm (sic!) și să te facem fericit. Fii deci fericit că ești printre cei vii și tu, și copilul tău!

Târziu, când participanții la banchetul „victoriei” părăseau saloanele de lux, undeva, nu prea departe, pe o margine de trotuar, cei doi, tată și fiu, implorau mila celor care se revârsau spre „reședințele” de lux după o noapte orgiastică în localurile de fișe, cu mâinile întinse pentru o felie de pâine. Tânărul au adormit sub cerul înstelat (încă), meditând probabil la sensurile cuvintelor pace și fericire.

I-am lăsat la urmă pe spectatori, cei care, în mod normal, ar trebui să-și exprime opinia, doar pentru asta s-au dus să asiste la reprezentăție. Și cum bine știi, în sală are acces oricine beneficiază de o invitație sau are bani să-și cumpere bilet.

Evident, întotdeauna și peste tot, locurile privilegiate vor fi ocupate de cei cu invitații „speciale” sau de cei cu dare de mâna și care se aşteaptă ca reprezentăția să fie pe gustul lor. Accidental printre ei poate apărea și câte un rătăcit, cunosător al fenomenului teatral, capabil să înțeleagă ce și cum se întâmplă acum.

La periferia sălii și la balcon, sălășluiește multimea pestriță mai puțin pricopsită, sinceră cu ea însăși până la naivitate, cu idealuri mici și nevoi mari, știutoare din cărti, dar mai ales din viață și viețuirea mohorâtă, dar mereu cu speranță în minte și suflet că lumina va veni și peste ea să-i încâlzească călătoria prin această lume. Reacția sălii o știm deja: aplaudacii în locurile favorizate, intim legați de scenarist și de regizor (unii din convingere, alții oportuniști), cei de la balcon care manifestă reținere, dezamăgire chiar, și regret pentru bani și timpul pierdut. Printre ei mai există și câte un rătăcit mai curjos, dar naiv, care își permite să strige: rușine, dați-ne banii înapoi! Pe vremea lui Verdi și ceilalți, „balconarii” își permitneau chiar să arunce cu ouă dacă nu le plăcea muzica sau interpretarea.

Așadar, lumea e un spectacol, în care noi oamenii suntem de toate: actori, scenariști, spectatori, regizori. Problema fundamentală este că mareea majoritate asistă, se complace în a fi spectator la piese de teatru cu repetiție, în care rolul de *scenarist* și *regizor* se transmite dinastic, precum se transmit bolile genetice, despre care se știe că nu prea au încă un tratament adekvat. Prin urmare ne găsim într-o situație patologică, căreia nimeni nu încearcă, și nici nu face eforturi, să-i găsească leacul.

Rândurile acestea se doresc a fi un strigăt către toți „balconarii” și idealiștii lumii, să realizeze că au ajuns (am ajuns) spectatorii de serviciu ai unui spectacol grotesc, funest și mizerabil, care afectează

viața noastră și a urmașilor noștri. Vă veți întreba: și ce putem face?

În primul rând să conștientizăm că scenariștii și regizorii nu sunt de partea noastră ci dimpotrivă.

Apoi să conștientizăm că suntem mulți, chiar foarte mulți, deci majoritari absoluci, prin urmare o forță uriașă.

Că dacă vrem să transformăm acest mare potențial într-o forță reală, ne trebuie unitate în gând și faptă.

Să înțelegem că nu suntem mai puțin inteligenți decât cei care ne amețesc cu scamatoriile lor murdare, ba din contră.

Să-i aducem lângă noi pe cei care s-au rătăcit printre „aplaudaci” dar care gândesc ca și noi, să-i facem să înțeleagă pe cei care încă mai șovăie, că viața trăită în lumină este infinit mai frumoasă decât drumul pavat cu intenții ademenitoare, dar, vai, urât mirosoioare, spre care i-au îndrumat sataniștii lumii acesteia.

Că Dumnezeu, când l-a creat pe OM, nu l-a dorit a fi răzbunător, războinic, fiindcă EL însuși nu avea aceste „calități”.

Haideți, deci, frați ai lumii acesteia, indiferent de culoarea pielii sau a ZEULUI la care vă încchinați, să ne ridicăm glasurile într-un cântec unic, capabil să reducă la tăcere clamările actorilor din teatrul absurdului vieții noastre.

S-ar putea, dragă cititorule, ca aceste rânduri să-ți pară populiste ori de un idealism ieftin. Este posibil ca foarte mulți să le primească cu scepticism.

Eu însă cred că aşa cum arată la ora actuală „schema lumii”, numai UNITATEA celor mulți împotriva minoritarilor care dețin puterea este capabilă să schimbe ceva spre mai bine. Luați ca exemplu ultimele alegeri prezidențiale din România, când o firavă unitate populară într-o singură direcție a reușit să spulbere, fără drept de apel, o regie absolut perfidă și mincinoasă. Deci se poate! Haideți deci să punem mintea la lucru, să o scoatem din letargia în care se complace și să încercăm să schimbăm răul, cu puterea mintii și a gândului și să facem armele să tacă. Zău că merită!

*

De ziua națională (2014), mare spectacol de muzică și dansuri populare susținut de ansamblul profesionist Junii Sibiului, evident tot la Sibiu. S-au perindat pe scenă artiști populari cu cântece din toate zonele folclorice ale țării. Frumos spectacol, bine realizat de oameni pricepuți în ale folclorului nostru. Am remarcat însă o diferență foarte mare între calitatea, dar mai ales mesajul cuvintelor susținute și melodie, între cântecele din zona Transilvaniei și celelalte zone folclorice ale țării.

Cântecele din Transilvania aveau o încărcătură deosebită de *durere și tragicism* în versuri și melodie, încât cred că, până și dușmanii, chiar dacă n-au vărsat o lacrimă, au rămas impresionați. În Transilvania, durerea și tragicismul sunt impregnate pe vecie în sufletul urmașilor atâtore generații de